

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Sophie Pembroke

Szőke angyal

Rebecca Winters

Kívánj valamit!

Jennifer Faye

Szeress belém karácsonyig!

Barbara Wallace

Karácsonyi fények

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Sophie Pembroke, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Newborn Under the Christmas Tree* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© *Rebecca Winters, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

Eredeti címe: *The Magnate's Holiday Proposal* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Csató Gabriella*

© *Jennifer F. Stroka, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Her Festive Baby Bombshell* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Szabó Júlia*

© *Barbara Wallace, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Their Christmas Miracle* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Várnai Péter*

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 59. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-573-2

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sophie Pembroke
Sz3ke angyal

1. FEJEZET

Liam Jenkins összehúzta a szemét védekezésül az alacsonyan járó téli nappal szemben. A távolban fekvő Thornwood Castle-t figyelte, és próbálta elképzelni, milyen lehet ott élni.

Nem sikerült. A jellegzetes angliai tájon emelkedő komor kastély sötétszürke, erődszerű kőfalai nem tűntek valami hívogatónak.

Ha a múltban rászánta magát, hogy jövendő otthonáról álmodjon, mindig egy barátságos, tetszetős házat látott lelki szemeivel. Ausztrál hazájában, a tenger közelében. Egy saját maga által tervezett és épített házat – amely csak az övé, és nem telepszének rá nyomasztó emlékek.

Ehelyett most megörökölte ezt a több száz éves angol kastélyt, tele más emberek történeteivel és tárgyaival.

Ráadásul egyre jobban beborult, majd esni kezdett.

Liam nagyot sóhajtva nekidőlt a bérelt kocsinak, és nem törődött a jeges cseppekkel, amelyek a gallérjáról a nyakába csordogáltak. Sokadszorra tette fel magának a kérdést, hogy vajon mit gondolt a nagy-nagynénje, Rose. Amikor nem sokkal ezelőtt meghalt, már vagy tizenöt éve nem látták egymást. És az akkori katasztrófális, londoni találkozásukat megelőzően csak egyetlenegyszer járt Thornwood Castle-ban. Szoros családi kötelékről tehát nem beszélhettek. Liam szemében Rose csak egy volt a számos rokon közül, akik valójában hallani sem akartak róla.

Már amikor első ízben meglátogatta Rose-t, világosan látta, hogy ő nem tartozik Thornwood Castle-ba. Az ódon kastély oszlopaival, vastag falaival és porlepte lovagi páncéljaival egy egészen más világ volt, mint az ausztrál Aranyparton lévő kis ház, ahol annak idején az édesanyjával lakott. Tízéves volt, amikor meghalt az anyja, akiről pedig azt hitte, hogy legyőzhetetlen. Kiderült, hogy nem volt az. Az anyját gyászoló árva fiú számára ijesztőnek tűnt a gondolat, hogy Thornwood Castle-ban kell élnie. Már azelőtt is, hogy találkozott volna félelmetes nagy-nagynénjével.

Most, hogy Liam visszagondolt erre, beleborzongott, mert eszébe jutott az asszony jeges kisugárzása. Ahogy ott tornyosult előtte szigorúan hátrafésült acélszürke hajával, és rászegezte sötétkék szemét, amely annyira hasonlított az övére. Liam az apja szemét örökölte – senki sem vonhatta kétségbe, hogy az ő fia. Noha az apja családja hivatalosan sohasem ismerte el a kisleányt.

Liam most elhessegette az emlékeket, és visszaszállt az autóba.

Thornwood az övé – a nem várt és nem kívánt örökséget csak tehernek érezte. Thornwood nemcsak a történelmet testesítette meg, hanem egy olyan társadalmat, amely már a megszületése előtt elutasította őt. Másutt talán vége az osztályharcnak, és nem számít, hogy egy gyerek házasságon kívül született. Liam azonban tudta, hogy Thornwood ósdi előítéletei még mindig léteznek.

Legalábbis Rose életében biztosan léteztek. De a nagy-nagynénje már halott.

Lehetséges, hogy Thornwood egyszer az otthona legyen? Liam csupán a hideg, rideg termekre és az annak idején őt beengedő komornyik végtelen megvetésére gondolt.

De aztán ott volt az a levél, amelyet az ügyvéd adott át neki, amikor Liam tudomást szerzett az örökségről. Rose néhány nappal a halála előtt írta, és arra kérte Liamöt, hogy tekintse végre otthonának Thornwood Castle-t, és lépjen családja örökébe.

Manapság más, mint ahogy az emlékeidben él...

Ezt írta Rose. De ebből a távolságból a kastély ugyanúgy nézett ki, mint huszonöt évvel ezelőtt: sötét, komor és rideg. Nem olyan, mint egy otthon.

Persze lehet, hogy téved – hiszen alig emlékszik rá, milyen egy igazi otthon. Miután az anyja meghalt, a rokonai sorra utasították el őt. Először az anyja ausztrál hozzátartozói. Amikor aztán Angliába utazott, az apja számára teljesen ismeretlen rokonai sem akartak hallani róla. Ezt

követően különböző nevelőszülőknél lakott, de sehol sem maradt hosszabb ideig. Miután felnőtt, megvalósíthatta azt az életet, amire mindig is vágyott, amely a teljesítményen alapult, nem a származáson.

És sikeres lett. A környezetében senki sem tudta, hogy egy lord házasságon kívül született gyereke, vagy hogy árva. Mindenki elismert építésznek tartotta, aki évente megduplázza a megbízásai számát. Maga írta a saját sikertörténetét.

Talán Thornwood is siker lesz.

Legalábbis ez a terv. Az ódon nemesi kúriák ideje lejárt, már senkinek sem kellenek ekkora épületek. Ám ez nem jelenti, hogy Thornwood ne hozhatna pénzt. A turisták még mindig odavannak a régi, nemesi Angliáért. Erről a volt barátnője győzte meg Liamöt, aki nagyon szerette a történelmi tévésorozatokot. Természetesen pénzt kell investálnia Thornwoodba – mint minden más épületbe, amelyet valaha tervezett vagy restaurált. Csakhogy Thornwoodban sokkal több a potenciál.

Gondolatban maga előtt látta Rose néni arcát, ahogy fentről – vagy inkább lentől – néz rá, amikor ő vidámparkká alakítja át Thornwoodot, és elmosolyodott.

A nagy-nagynénje fel lenne háborodva. És ez elegendő ok, hogy megvalósítsa a tervét. Nevezhetné akár igazságosztó átalakításnak is. Belép abba a világba, amely gyerekkorában elutasította őt.

Utána folytathatja az eddigi életét, hogy megtalálja az igazi otthonát. És nem azt, amelyet ráhagytak, mert nem volt senki más.

Liam még egyszer szemügyre vette a hideg téli alkony szürkességében a kastély oromzatát, a keskeny ablakokat és az ódon falakat. Tudta, itt fog maradni, ahogy Rose néni akarta. De csak addig, míg le nem zárja életének ezt a fejezetét. Az őt elutasító családdal.

Beindította a motort, és gázt adott, hogy megtegye a fél mérföld hosszú, kanyargós utat a kastélyig. A szélvédőn át mosolyogva nézte a szakadó esőt.

Szinte hazaérkezett.

2. FEJEZET

Alice Walters döbbenten bámulta a szeme előtt lejátszódó jelenetet.

– Mi történt? – kérdezte, miközben magyalágak úsztak egy patakocskában, amely biztosan nem tartozott Thornwood Castle nagyterméhez.

– Penelope vázába akarta tenni az ágakat – magyarázta Heather karba font kézzel. A redők, amelyek Rose halála óta nem tűntek el a homlokáról, most még mélyebbnek tűntek. – Nyilván elterelte valami a figyelmét.

– És elfelejtette kivenni a locsolókannát a mosdóból, meg elzárni a vizet. – Nem ez volt az első alkalom, hogy Penelope elmélázott. Alice-nek tulajdonképpen már hozzá kellett volna szoknia. – Hol van Danielle?

– Sejtlemem sincs – felelte kurtán Heather. – Egy asszisztenshez képest nem különösebben ügybuzgó.

Alice felsóhajtott. Ez már neki is feltűnt. Eleinte, amikor felvette a lányt, hogy segítsen neki a Thornwooddal kapcsolatos intéznivalókban meg más munkákban, Danielle nagyon örült. Főleg azért, mert az anyja halála után így legalább kereshetett egy kis pénzt. Ám az utóbbi hónapokban alig látták.

– Akkor jobb, ha hozunk egy felmosót. Minden percben itt lehet.

– A kastély új ura? – kérdezte Heather alig leplezett idegenkedéssel a hangjában. – Már alig várom!

– Talán nem is olyan rémes. – Alice a legközelebbi tárolóhoz ment, és kivett egy vödrot meg egy nyeles felmosót. Mivel az évek során a tető egyre több helyen kilyukadt, megszokták, hogy mindig kéznél legyenek a vödörök és a felmosók. Az egykor tekintélyes kastély időközben olyan lett, mint a szita, lehetetlen volt átfűteni. Alice azon tűnődött, vajon az új tulajdonos tudja-e, mi vár rá. – Különben Rose nem hagyta volna rá a kastélyt.

– Nem? – Heather elvette a felmosót, miközben Alice további feltörlőrongyokat keresett. – Ő az utolsó örökös, jöllehet házasságon kívül született. S annak sincs semmi jelentősége, hogy Rose kedvelte-e őt, vagy sem. A tradíció azt követelte, hogy hagyja rá a kastélyt. És tudod, hogy a tradíció milyen sokat jelentett neki. Épp eleget veszekedtél vele emiatt.

– Igaz.

Alice ismét felsóhajtott. Mintha nem lenne elég baj, hogy kifolyt a víz, ma délelőtt az a feladata, hogy Thornwood Castle új tulajdonosának vezetést tartson.

Rose nem volt egyszerű ember, de gyakorlatiasnak bizonyult. Alice javaslata – miként tarthatnák meg a kastélyt – talán nem tetszett neki, de összeszorította a fogát, és rábólintott. Mert azt akarta, hogy az otthona, a családi színhely megmaradjon, és használhassa a következő nemzedék is. Mert ez több, mint egy történelmi épület.

De vajon mit akar majd az unokaöcs? Nem lehet tudni. Jelent neki annyit Thornwood, hogy hajlandó összefogni velük, hogy megtarthassák? Vagy eladja az első külföldi pénzeszsáknak egy hét számjegyű összegért?

Nos, hamarosan kiderül.

Nem mintha neki ez annyira számítana. Mindig van munka egy olyan jól szervező és hatékony nőnek, mint ő. Rose kitűnő referenciákat írt róla, mielőtt meghalt. Nem jelentene gondot, hogy új állást találjon. Egyébként is ideje továbbállni. Így is hosszabb ideig volt Thornwood Castle-ban, mint tervezte.

– Alice?

Penelope dugta be a fejét az ajtón, keskeny, sápadt arcában a szeme még nagyobbnak tűnt, mint máskor. Mindössze tizenhat éves volt, de már minden illúzióját elveszítette. Penelope és a többi hasonló történetű lány meg asszony volt az egyetlen oka, amiért Alice habozott elhagyni

Thornwoodot. A kastély talán nem az otthona, de az egyetlen hely, ahol ellehetnek ezek a nők. Természetesen dolgozhatna egy irodában is, de itt Thornwoodban segíthet más embereken, és ez többet számít, mint bármi más.

– Mi az, Penelope? – kérdezte, mert a lány hallgatott.

Penelope besurrant a szobába, a túl nagy szürke kötött kabátot szorosabbra húzta magán, és karba fonta a kezét.

– Érkezett egy autó. Egy nagy fekete négykerék-meghajtású.

Nem nézett Alice-re, miközben beszélt.

Alice és Heather összenéztek.

– Ő lesz az – biccentett Heather. – Penelope, kérlek, vedd el Alice-től a felmosóröngyöt, és próbáld meg feltörölni a vizet. Az ég tudja, hol bujkál Danielle!

Penelope engedelmeskedett, Alice pedig beletörölte a kezét a farmerjába.

– Rajta! – biztatta magát, és kezével a bejárat felé mutatott.

– Menj! Nézz szembe a szörnyeteggel!

Alice az égre emelte a tekintetét.

– Lehet, hogy kedves.

– Próbáld meggyőzni magad! – felelte Heather, és nekilátott, hogy segítsen Penelopének feltörölni a maradék tócsát. – Csak mert én még sosem találkoztam kedves férfival, még nem jelenti, hogy nincs ilyen.

– Pontosan. Legalább adnunk kell neki egy esélyt.

Csak azt remélte, hogy Liam neki – meg Heathernek, Penelopének és a többi nőnek – is ad egy esélyt.

Liam kivette a táskáját a hátsó ülésről, és bezárta a kocsiját. Aztán huszonöt év óta először szemügyre vette Thornwood Castle-t.

– Még mindig egész lenyűgöző – mormolta, és felnézett a lőrésekre.

Felsétált a kőlépcsőn az impozáns bejárat ajtóhoz. Emlékezetébe idézte, hogy ki ő: elismert és híres építész, akinek az egész világon ismerik a projektjeit. Páratlan terveket készít, és egyes különleges épületeiről a mérvadó szakmai körök is szuperlatívuszokban nyilatkoztak.

Tehát nincs rá oka, hogy egy ódon angol kastély előtt inába szálljon a bátorsága.

Kihúzta magát, a kilincs után nyúlt, amikor mintha egy szellemkéz belülről kitérte volna az ajtót.

Liam belépett, és a félhomályos előcsarnokban hunyorogva egymás után szemügyre vette az öt nőt, akik várakozásteljesen néztek rá.

Felmerült benne a kérdés, hogy vajon ők lennének-e az alkalmazottak, akik üdvözlnek a kastély új urát.

Aztán észrevette, hogy a nők farmert és vastag gyapjúpulóvert viselnek – és úgy tűnt, idebent hidegebb van, mint kint.

– Maga biztosan Liam! – Az ajtót nyitó nő barátságosan rámosolygott. – Természetesen úgy értem, hogy Mr. Howlett.

– Jenkins – javította ki gépiesen a férfi. – Liam Jenkins. Az anyám neve.

Meg sem kellett említenie, hogy az apja nevét sohasem kínálták fel neki.

A nő elpirult.

– Természetesen, Mr. Jenkins.

Láthatóan kínos volt számára a melléfogása, de Liam csak megvonta a vállát. Nem szerette, ha az emberek kellemetlenül érezték magukat a jelenlétében.

– Szóljon egyszerűen Liamnek! – mondta.

– Rendben, és köszönöm.

A pirosság lassan eltűnt a nő arcáról, és Liam sajnálta ezt, mert most sápadtnak és zárkózottnak tűnt. Mézszőke haja mattnak látszott a kastély félhomályában. Pedig egy pillanatra olyan... olyan elevennek találta.

De még mindig nem tudta, ki ez a nő, és miért tartózkodik a kastélyban.

– Maga...?

– Alice Walters vagyok. A nagy-nagynénje alkalmazott engem, hogy, nos igen, Thornwood Castle-nak újra értelmet adjak.

– Értelmet? – Liam összevonta a szemöldökét. – Ez egy régi kastély a huszonegyedik században. Mi értelme lehet?

Érdekes talán igen, vagy jövedelmező. Nem csodálkozott volna, ha az érkezésekor egy csomó kíváncsiskodóba botlik, akik eddig nem léphettek be ide, és most végre szemügyre akarják venni Rose hagyatékát.

Liam tele volt ötletekkel, mit is kezdhette a kastéllyal – olyan ötletekkel, amelyeket Rose soha nem helyeselt volna. Ő egy turistaattrakciót képzelt el itt. Amelyet ő maga sohasem látogatna, de sok pénzt hoz.

A telefonhívás óta, amikor tájékoztatták, hogy Thornwood mostantól az övé, gondolatban számtalan lehetőséget végigvett.

– Rose fontosnak vélte, hogy Thornwood megtartsa tradicionális szerepét a jelenlegi közösségben – mondta óvatosan Alice. – És ezért alkalmazott engem.

– A tradicionális szerepét? – Liam lassan kezdte úgy érezni magát, mint egy papagáj. Megköszöri a torkát. – Ide figyeljen! – mondta, és igyekezett higgadtan beszélni. – Egy egyszerű kérdést szeretnék feltenni, amire egyszerű választ várok. Mi az ördögöt keresnek maguk az otthonomban?

3. FEJEZET

Nos, ez nem fog olyan simán menni, mint remélte. Noha Alice nem táplált túl vérmes reményeket – elvégre neki még rosszabb tapasztalatai voltak a férfiakkal, mint Heathernek.

Hallotta, hogy mögötte Penelope élesen beszívja a levegőt, és elhatározta, hogy máshol folytatja le ezt a beszélgetést a kastély új urával, mielőtt még minden lány halálra rémül. Elvégre Liam könnyűszerrel kитеheti őket a kastélyból, ha neki nem jut gyorsan valami az eszébe.

– Mr. Jenkins, folytathatnánk az irodámban? Ott majd mindent elmagyarázok.

Ráadásul van ott egy vízfóraló meg sütemény. Egy csésze tea mellett talán megenyhül a léghő.

– Tőlem – vont a vállát Liam.

Alice kerülő úton vezette a férfit az irodájába – egyrészt hogy ne lássák a nagyteremben a tócsákat, másrészt hogy megmutassa azokat a helyiségeket, amelyek viszont szárazak.

– Mikor járt utoljára Thornwood Castle-ban? – kérdezte udvariasan, miközben keresztülmentek a könyvtáron.

A terem közepén különböző magasságú, formájú, nagyságú asztalok álltak, és mindenütt gyapjúgombolyagok meg kötőtűk hevertek. Abban a pillanatban, amikor Liam autója megállt a kastély előtt, mindenki eldobott mindent, ami a kezében volt. Alice tökéletesen megértette ezt, hiszen a kastély új ura fog dönteni ezeknek a lányoknak és asszonyoknak a jövőjéről. Ennek ellenére nem bánta volna, ha nagyobb rendet hagynak maguk után.

– Huszonöt évvel ezelőtt.

Liam felvonta a szemöldökét, és szemügyre vette a lábai előtt heverő narancssárga gombolyagot.

Alice gyorsan felkapta, és a legközelebbi asztalra tette. Ahhoz képest, hogy ausztrál, Liam megőrizte az angol nemesség leereszkedő modorát.

– Hát az régen volt – jegyezte meg Alice, mert nem tudta, mi mást mondhatna.

Mégsem kérdezhetette meg Liamtól, hogy miért nem látogatta meg a nagy-nagynénjét, aki tizenöt évig egyedül élt.

Természetesen a férfi a világ másik felén lakott, Alice azonban a végrendeletből tájékozódott Liamről, és fogadni mert volna, hogy a munkája miatt többször is járt Londonban. Csupán kétórás autóútra több házat is tervezett és építtetett. Miért nem jött el ide, hogy felkeresse magányos, öreg nagynénjét? Vagy legalább utánanézzon az örökségének, ha már ilyen szívtelen.

Alice homloka ráncba szaladt. Vajon miért nem tette meg? Most, miután találkozott vele, elképzelhetőnek tartotta, hogy Rose nem volt elég fontos a számára. De Thornwood Castle-t az otthonának nevezte. Hogyan lehetséges, amikor két és fél évtizede nem járt itt? Talán csak nyelvbottlás volt. Vagy nem...

Ha tényleg az otthonának akarja a kastélyt, foglalkoznia kell vele. És talán felismeri az itt folyó munka fontosságát, és beleegyezik a folytatásba.

Ha nem, a környéken élő sok nő elveszíti ezt a biztonságos helyet, gondolta csüggedten Alice, amikor odaértek az irodához. Kinyitotta az ajtót, amely mellett egy poros páncélzat állt.

– Ő Rozsda lovag. Kerüljön beljebb!

Az iroda nem volt nagyobb egy lomtárnál. Az egyik sarkában ütött-kopott íróasztal állt, rajta nagy halom papír és jegyzet. Thornwood Castle-ban nagyon sok szoba volt – sokkal több, mint amit egy ember valaha belakhatna. De amikor Alice másfél évvel ezelőtt dolgozni kezdett itt, felismerte, hogy a többi helyiséget másra is használhatják. Egyébként is mindegyik túl nagy volt, és huzatos. Ez a szobácska legalább némileg otthonosnak tűnt. És alig valaki tévedt ide.

– Foglaljon helyet!

Alice az íróasztalnál álló elaggott faszékre mutatott. Ő maga eloldalazott egy iratszekrény mellett, hogy bekapcsolja a vízfóralót. Nem kellett megfordulnia ahhoz, hogy tudja, Liam bizalmatlanul méregeti a széket – ugyanezt tette ő is annak idején. Rose akkor rámutatott, hogy a

szék már több mint ötszáz éves, és még sohasem törött össze. Alice viszont úgy vélte, hogy lassan elérkezik ez az idő.

Talán a szék csak Liam Jenkinsre várt...

Szinte várakozásteljesen fordult oda – de a szék nem adta meg magát a férfi súlya alatt. Pedig Liam magas és izmos. Kimondottan jó felépítésűnek nevezhető, amit a székről sajnos nem lehet elmondani.

Talán a szék is ugyanúgy fél Liamtól, ahogy ő...

Nem, ez ostobaság! Ő nem fél a kastély új urától. Egyszerűen csak aggódik. Elvégre Liam könnyen tönkretelhet mindent, amit ő felépített. Ez nem személyes ügy. Liamnek nincs lehetősége megbántani őt úgy, ahogy egy másik férfi tette. Liam egyszerűen a főnöke, és ha kidobja, hát máshol indít el egy új projektet.

Nem olyan a helyzet, mint korábban. Ezt nem szabad elfelejtenie, még ha Liam komoran méregeti is őt.

Ő már nem a régi Alice, és soha nem lesz az. Az élet megváltoztatta – nem mindig az előnyére, de visszafordíthatatlanul.

– Tehát – szólalt meg Liam, miközben a teára vártak –, mi az, amiről a többi nő előtt nem beszélhetett?

– Éppenséggel beszélhettem volna, de nem akartam – helyesbített Alice.

– Hm.

Liam ismét vállat vont. Alice felsóhajtott. Legjobb, ha belevág.

– Ezek a nők a munkámhoz tartoznak.

– Értem. A munkájához, hogy „értelmet” adjon Thornwood Castle-nak.

Miért kell ilyen gúnyosan beszélnie?

– Mennyit tud az angol nemesség történelméről, Liam?

– Merem állítani, hogy kevesebbet, mint maga.

Kíváncsian fürkészte Alice-t, miközben a lány tealeveleket tett a kannába, és ráöntötte a forró vizet.

– Én sem vagyok valami nagy szakértő – biztosította Alice. Tálcára tette a teáskannát, a csészéket meg a tejet, az íróasztalhoz vitte, és ő is leült. Aztán a kannából felszálló gőz fölött Liamre nézett. – De tudom, milyen sokat jelentett a nagy-nagynénjének ez a történelem.

– Mindenesetre eleget, hogy rám hagyja a kastélyt.

– Igen. – Legyen bármilyen hibás is ez a döntés, Alice tudta, Rose milyen sokat rágódott azon, hogy olyasvalakire hagyja Thornwood Castle-t, akit alig ismer, és aki soha semmilyen érdeklődést nem mutatott a kastély iránt. De Liam Jenkins volt az egyetlen élő rokona. – Szeretném, ha megértené, hogy Rose-nak milyen várakozásai voltak az örökösével szemben. Thornwood sokkal több, mint egy ódon épület tele poros lovagi páncélokkal.

– Tudom – vágta rá Liam. – Az én otthonom, igaz? Úgymond a családi szék hely.

Itt van már megint ez a szó, gondolta Alice. Otthon. Szemlátomást jelent Liam számára valamit, és ha sikerül kiderítenie az okát, talán a hasznára fordíthatja. Apelláljon a férfi lelkiismeretére, hogy mindenki megérdemel egy otthont? Ezek a nők is, akikkel még soha nem találkozott, és mindenütt széthagyják a rémes színű gombolyagaikat, és vízzel árasztják el a kastélyt?

Működhet. Talán.

Alice mély lélegzetet vett. Meg kell próbálnia.

Liam az asztal fölött fürkészte Alice-t. Kicsit ideges lett, amikor találkozott a tekintetük, és a nő alig észrevehetően biccentett. Egyértelmű, hogy valamilyen döntésre jutott. Liamnek azonban sejtelve sem volt, miről van szó.

Világosan látszott, hogy Alice-nek saját elképzelései vannak Thornwood Castle-val – és ezek az elképzelések aligha illeszkednek az ő terveihez. Még szerencse, hogy övé a kastély, és nem Alice-é.

Talán a nagy-nagynénje örökségére fáj a foga. Az ujja köré csavarta Rose-t, kihasználta a jóságát, és arra spekulált, hogy megkapja a kastélyt. Ha így van, biztosan dühös, hogy végül mégsem

örökölt. És mit keresnek itt azok a vastag kötött pulóvert viselő nők?

– Rose-nak meggyőződése volt, hogy kiváltságos dolog birtokolni egy ilyen kastélyt, mint Thornwood, és az ezzel együtt járó társadalmi státusz óriási felelősséggel jár.

Alice olyan komolyan beszélt, hogy Liam majdnem elvetette a feltételezését, miszerint az örökségre ácsingózna. De csak majdnem. Mert ha mégis ez lenne a célja, természetesen tökéletesen kell játszania a szerepét. És kitűnő színésznőnek kell lennie, mert emlékei szerint a nagynénje nem olyan asszony volt, akit könnyű lenne becsapni.

– A birtokkal járó felelősség? – kérdezte Liam. Thornwood Rose életének az értelme volt. Milyen nehéz lehetett számára, hogy őrá hagyja! Ám Alice arc kifejezése arról árulkodott, hogy ennél többről van szó. Liam tehát tovább találgatott: – A címről van szó? Azt nem örököltem meg.

Alice a fejét ingatta.

– Nem a címről. Noha... – Felsőhajtott, mintha belefáradt volna a hiábavaló igyekezetbe, hogy elmagyarázza az angol nemesi rendszer lényegét. – A múltban a lord – vagy mint Rose esetében a lady – felelt minden emberért, akik a kastélyban és a birtokon éltek.

– A feudalizmus korára gondol – jegyezte meg Liam visolyogva. – A rabszolgaság talán még jobb szó lenne.

– Nem, nem a feudalizmusra gondolok. Azt akartam mondani... azokról az emberekről beszélek, akik a birtokon éltek, és itt is dolgoztak többnyire földművesként. Itt a falu is a birtokhoz tartozik. Az emberek a bérleti díjat a kastély tulajdonosának fizetik, aki ezért felelősséggel tartozik a bérlőiért. Mintha egy nagy család részei lennének, ha érte, mire gondolok.

– Talán értem.

Liam még bele sem gondolt ebbe. Számított ugyan arra, hogy a kastélyhoz kertész és néhány alkalmazott is tartozik, de nem egy egész falu! Mit fognak szólni a lakók, ha kiderül, hogy Thornwood Castle-t az ország legnagyobb turistaattrakciójává akarja alakítani? Egyszerűen csak jól kell eladni nekik az ötletet: sok új munkahely és a pénz, amit a turisták itt hagynak.

– Igen, és? Beszédet kell mondanom a falusi ünnepeken, vagy valami másról van szó?

– Nem, tulajdonképpen nem. – Alice-en látszott, hogy nem érzi valami jól magát, de azért tovább beszélt. Liam önkéntelenül is csodálta a bátorságát, amivel képvisel egy ügyet, noha fogalma sem volt, miről lehet szó. – Az idők változnak. A földeket nagyrészt eladták, és a falu messzemenően független. Ahogy Rose öregedett, csökkent a munkabírása. Ennek ellenére azt akarta, hogy Thornwood továbbra is fontos szerepet játsszon. Hogy értelme legyen a létezésének.

Már megint ez a szó!

– Tehát a nagy-nagynéném alkalmazta magát. Pontosan mi volt a munkája?

– Adományokat gyűjtök, és rendezvényeket szervezek azoknak a környékbeli nőknek, akik válságos helyzetbe kerültek.

Gyorsan beszélt, és Liamnek kellett néhány másodperc, hogy felfogja, amit Alice mondott. Azt hitte, hogy rosszul hallotta.

– Egyfajta nőknek fenntartott menedéket vezet itt?

Ez volt az utolsó, amit Rose-tól várt volna. Elvégre nem kínált neki otthont, amikor szüksége volt rá. Pedig akár tetszett neki, akár nem, ő mégis csak a saját húsa és vére volt.

– Valahogy így. Sok asszonnak és lánynak, akiknek Thornwood Castle-ban segítünk, otthon gondjai vannak. Akkor idejönnek.

– Bántalmazták őket? – Liam Alice szemébe nézett, mintha ott keresné az igazságot. – Miért nem segít nekik abban, hogy elkerüljenek otthonról? Ahelyett, hogy néhány kötötűvel elhelyezi őket egy huzatos kastélyban, hogy gyapjúpulóvereiket kössenek?

A bántalmazás témájában otthon volt. Sok mindent tapasztalt a nevelőcsaládoknál, ahol hosszabb-rövidebb időket töltött.

Most már felismerte a félelmet azoknak a nőknek a szemében, akik a fogadására felsorakoztak. Először azt hitte, hogy csak az érkezésével kapcsolatos bizonytalanságot látja. De tudnia kellett volna. Rá kellett volna jönnie, miről van szó. Vagy már olyan régóta él a gazdagok és hatalmasok világában, hogy elfelejtette, milyen a félelem?

– Mi nem... Szóval sok mindenre tanítjuk őket, és ma éppen a kötés volt soron. De nem a saját pulóvereiket kötik. – Alice összevonta a szemöldökét. – Legalábbis tudomásom szerint nem. Azt kérdezte, miért nem szabadítjuk ki őket a bántalmazó közegből. Megtesszük, ha már tarthatatlan a helyzet. Segítünk nekik. Felvesszük a kapcsolatot olyan szervezetekkel, amelyek ezen az úton támogatni tudják őket. De néhány esetben... – Alice felsóhajtott. – Azoknak az asszonyoknak és lányoknak, akik idekerülnek, saját történetük, saját életük van, mindegyikük helyzete speciális. Néhányan ide-oda vetődnek, mert nem tudják, mit csináljanak. Hogy mi a legjobb a gyerekeiknek. Könnyű lenne azt mondani nekik, hogy hagyjanak ott mindent. Időre van szükségük, míg ezt felismerik.

– Tehát kézimunkázni tanítják a nőket, hogy eltereljék a figyelmüket az életük problémáiról?

Így senkin sem lehet segíteni.

Alice dühösen nézett a férfira.

– Képzési lehetőségeket kínálunk. Számítógépes tanfolyamokat, elmagyarázzuk nekik, hogyan kell sikeresen megpályázni egy állást, meg hasonlók. Segítünk megírni az önéletrajzokat, étkezést biztosítunk azoknak, akiknek kevés a pénzük, jótékonyági ruhavásárokat rendezünk, pénzt gyűjtünk iskolai egyenruhákra... Segítünk kitölteni a szociális segélyek iránti kérelmeket, meditációs kurzusokat tartunk, főzni tanítjuk őket, a fiatal anyáknak babaápolási és gyereknevelési tanfolyamokat tartunk. Egyszóval mindent megteszünk, hogy megkönnyítsük ezeknek a nőknek a mindennapi életét, nekik és a családtagjaiknak a faluban új lehetőségeket teremtsünk. És ha ki akarnak lépni egy bántalmazó kapcsolatból, abban is segítünk. Adományokat gyűjtünk, és próbálunk önkénteseket verbuválni a munkánkhoz. Tehát nem csak kötni tanítjuk őket.

Alice szeme villámokat szórt, az arca kipirult, szőke haja begöndörödött a teáskanna gőzétől. És Liam megértette, hogy Alice Waltersnek nem az örökségre fáj a foga. A helyzet sokkal rosszabb – mármint az ő szemszögéből.

Alice Walters idealista. Elszánt, makacs és meggyőződéses világmegváltó. És míg ezt a lelkesedést másoknál őszintén csodálta, most elátkozta magában. Nem mintha nem akart volna segíteni ennek a nőnek – ellenkezőleg. És éppen ez volt a gond.

Mert nem így képzelte el Thornwood Castle-t, azt a világot, amely annak idején kitalálta őt. Nem nehéz helyzetbe került nők és gyerekek menedékének. Miközben Alice tovább beszélt, úgy érezte, mintha egy fontos tárgyalásra betoppanna egy síró nő, vagy egy csodás épülettervet összefirkálna egy kisgyerek.

Ezek a nők nem maradhatnak itt, ebben biztos volt. De nem is teheti ki őket egyszerűen az ajtó elé. Ha Thornwood az itteni embereknek fontos, akkor meg kell győznie a helyi közösséget – és főleg Alice-t –, hogy másutt jobban tudnak segíteni nekik. És akkor végre valóra válthatja a terveit.

Liam feltételezte, hogy ez némi időbe kerül. De ideje, mint a tenger. Thornwood hosszú évekig várt rá, és nem számít, ha eltart még valameddig, míg végre kezébe veheti a dolgokat. Egyszer majd a kastély az övé – és kizárólag az övé – lesz. Liam Jenkins arról híres, hogy megkapja, amit akar.

Most először is ki kell derítenie, hogy pontosan mit kell tennie.

Fogott egy süteményt, és azt mondta:

– Igaza van. Fogalmam sem volt róla, hogy maga mi mindent csinál itt. Megmutatná most, kérem, a kastélyt, és mesélne még a munkájáról meg az adománygyűjtésekről?

Az Alice arcán felragyogó mosoly némileg kárpótolta Liamöt a rá váró munkáért.

4. FEJEZET

Alice sehogy sem igazodott el ezen a férfin. Mindig azt hallotta, hogy az ausztrálok nyitottak, barátságosak, szókimondók. Liam viszont jobban hasonlított az apjára, mint gondolta volna. Magáról nem árult el semmit. Hogy mit gondolt valójában, elrejtette egy-egy vállrándítás mögött.

Udvariasan bólogatott, amikor megmutatta neki a különböző helyiségeket, és még az angol királyok számára fenntartott szobák sem tettek rá nagyobb benyomást.

Amikor Alice becsukott egy újabb ajtót, Liam megkérdezte:

– Ezek a nők soha nem alszanak itt?

– Néha igen – ismerte be Alice. – De nem szeretnénk, ha ebből rendszer lenne. És őszintén szólva a legtöbb hálószoba túl rossz állapotban van ahhoz, hogy lakni lehessen ott.

– Nincsenek ágyak?

– Se fűtés, se szigetelés. Néhány szobában még az ablakokból is hiányzik az üveg. – Alice megborzongott. – Thornwood Castle télen meglehetősen hideg és huzatos.

– Tehát maradnak a kötött pulóverek?

Mit akar ezekkel a pulóverekkel? – töprengett Alice, amikor Liam kilépett a folyosóra. Kénytelen-kelletlen meg kellett csodálnia a férfi izmos, jól szabott farmerba bújtatott lábát. Öles, határozott lépteit voltak. Olyan férfinak tűnt, aki azért jött ide, hogy valóra váltsa a terveit.

Alice szerette volna tudni, hogy pontosan mik ezek a tervek.

– Maga hol alszik? – kérdezte meg Liam, és Alice igyekezett beérni.

– A fölszinten egy kis szobácskában.

Mivel a kazánhoz és a konyhához közel feküdt, ez volt a legmelegebb helyiség az egész kastélyban, és Alice szerette. Noha nem sokkal volt nagyobb, mint az irodája. A kis szobákban van valami megnyugtató. Az övében nem tudott semmi – és senki – észrevétlenül elrejtőzni.

– Rose-nak egy tágas lakosztálya volt. – Alice balra fordult egy másik folyosóra, és egy óriási tölgyfa asztalhoz vezette Liamöt. – Kitakarítottuk és előkészítettük, amennyiben ezekbe a szobákba akar beköltözni.

Remélte, hogy Liam itt fog lakni, mivel a kastélyban ez a lakosztály az egyetlen, amely tartós használatra alkalmas. Ha Liam mégsem így dönt, akkor lakhatóvá kell varázsolnia egy másik szobát – miközben minden mással is törődnie kell.

Rose azért alkalmazta, hogy adományokat gyűjtsön Thornwood Castle fenntartására anélkül, hogy a kastélyt megnyitná a nyilvánosság előtt. Alice próbálta meggyőzni arról, miszerint az egyetlen módja, hogy a kastélyban megőrizzenek bizonyos magánterületet, ha segítenek a helybelieknek. Rose kötelességérzetére apellált. Alice foglalkozott az adományokkal – telefonon rimázkodott a támogatóknak, vagy adománygyűjtő rendezvényeket szervezett Thornwoodban. De ő intézte a kastélyban felkínált szemináriumok meg tanfolyamok szervezését, és foglalkozott a nőekkel. A fizetésüket – bármilyen alacsony volt is – adományokból teremtette elő. Saját magának csak a minimumot adta, mert tudta, hogy ezzel a pénzzel másokon lehet segíteni.

Mindenki más – Maud kivételével – önkéntesként dolgozott Thornwoodban. Maud volt a kastély szakácsnője és házvezetőnője, és évtizedeken át dolgozott Rose-nak. Még Heather – aki besegített, ha Alice-nek túl sok dolga volt – sem kapott fizetést. Éléskamrákat töltöttek fel, ahol minden megtalálható volt, amire a nőknek, a nagyobb gyerekeknek és a kisbabáknak szükségük lehet, különösen, ha nem mehetnek haza. Néhányuknak csak élelmiszer kellett, hogy kihúzzák a következő fizetésig. Másoknak ruha, tisztálkodási szerek, pelenka vagy titkosított számú telefon is. Alice büszke volt rá, hogy mindenkinek tudtak segíteni. Országszerte kapcsolatban álltak különböző segélyszervezetekkel, és a Thornwoodban végzett munkájukat elismerés kísérte. Így más régiókból is érkeztek nők, nem csak a közeli falvakból.

Alice remélte, hogy Liam kötelességérzete ugyanolyan erős, mint a nagy-nagynénjéé volt.

Kinyitotta a fő lakosztály ajtaját, és előreengedte Liamöt. Próbált nem tudomást venni a fájdalomról, amely mindig rátört, ha belépett Rose üres szobáiba.

Túlzás lett volna azt állítani, hogy barátnők voltak, de Alice mélységesen tisztelte az öreg hölgyet.

Rose több millió fontért eladhatta volna Thornwoodot, vagy szerződtesse volna egy céget, amely turistalátványossággá alakítja a kastélyt. Ehelyett Alice-t alkalmazta, és megbízta, hogy újra értelmet adjon Thornwoodnak. És nem anyagi értelemben. Hanem hogy szolgálja a helybeli közösséget. Hogy olyan kétségbeesett nőknek segítsen, amilyen négy évvel ezelőtt Alice maga is volt.

Most a nehéz faajtónak dőlt, és figyelte Rose unokaöccsét, amint szemügyre veszi a nappalit. Liam a kezével végigsimított egy antik komódon, és bedugta a fejét a viszonylag modern fürdőszobába. Aztán keresztülvágott a helyiségen, és az ablakon át kinézett a hatalmas parkra.

– Mit gondol? – kérdezte Alice. – Tetszik magának?

– Tessék? – Liam nyilvánvalóan a gondolataiba mélyedt, de most feléje fordult. – Ó, persze. Odakint elég hely van... – Elhallgatott. – Vagy talán a szobákra gondolt? Rendben vannak. Amúgy sem fogok sok időt itt tölteni.

Alice lenyelte a kérdést, hogy akkor hol fogja tölteni az idejét, és mivel. Amikor Liam kinézett az ablakon, nem a lakosztályon töprengett, hanem terveket kovácsolt. Terveket, amelyekről nem akart beszélni vele.

És ez a tény fölöttébb idegesítette Alice-t.

– Most megmutatná a földszintet? – kérdezte mosolyogva Liam.

Alice összehúzta a szemét. Egyértelmű, hogy a férfi valamit titkol előtte. De mit? És mennyire teszi vele tönkre mindazt, amit ő felépített itt?

Csak egyetlen módja van, hogy kiderítse.

Mély lélegzetet vett, és mosolyt varázsolt az arcára.

– Nagyon szívesen.

Liam követte Alice-t lefelé a folyosók végtelen labirintusán át. Még mindig az erdős tájra gondolt, amelyet Rose nappalijából látott – tökéletes egy vidámpark számára. A gyerekek számára rengeteg szórakoztató attrakciót lehetne létesíteni, míg a szülők a kastélyban teáznak. Thornwood fantasztikus lehetőségekkel bír.

Legalábbis, ha sikerül megoldania a jelenlegi lakók által jelentett problémát.

Hirtelen egy nagy, nyitott teraszon álltak, ahonnan két ívelt lépcsősor vezetett lefelé, és amelyek félúton egyesültek. A sötét fából készült mellvédet zöld ágak és piros bogyók díszítették. Odalent hatalmas karácsonyfa állt, amelyet már fényfüzerek és gömbök díszítettek. A csúcán lévő angyal majdnem a lépcsőig ért.

– Szép fa – jegyezte meg Liam.

Alice kényszeredetten elmosolyodott.

– Szeretjük megünnepelni a karácsonyt. Csak ön után – mutatott a lépcső felé.

Liam a homlokát ráncolta. A lépcső elég széles volt, hogy egymás mellett mehessenek, de Alice úgy tűnik, feltétlen mögötte akar maradni. Pedig ő az, aki itt kiismeri magát, tehát logikus lenne, ha előremenne.

Liam óvatosan rátette a lábát az első lépcsőfokra. Megnyugodott, mert szilárdnak bizonyult.

Meglepve hallotta, hogy Alice mögötte megkönnyebbülten felsóhajt.

Miután leértek, megfordult, és megcsodálta a lépcsőt. A vendégek imádni fogják, azt az érzést kelti majd bennük, hogy arisztokratikus fogadtatásban részesülnek. Pislogott néhányat, amikor rájött, hogy nem csak a lépcsőt bámulja.

Hanem mindenekelőtt Alice-t.

A lány fürgén lépdelt lefelé. Az iménti feszültsége eltűnt. De valahogy... ébernek látszott. Mintha valamit titkolna előle – valamit, aminek semmi köze a rossz szigeteléshez vagy a hiányzó

ablaküvegekhez. Valamit, aminek semmi köze Thornwoodhoz.

Sokkal inkább magához a lányhoz.

Liam homloka ráncba szaladt, amikor Alice leérve a karácsonyfához lépett. Egyáltalán hogy került Thornwoodba a lány? Rátermett munkaerőnek tűnik. Jó szervezőkészség és ügyesség kell ahhoz, hogy megnyissa az adományozók pénztárcáját. Ezek olyan tulajdonságok, amellyel az üzleti életben is sokra vihetné. Mi tartja akkor Thornwoodban? Mindenképpen jót akar tenni? És ha így van, honnan ez a késztetés?

Valaha ő is olyan helyzetbe került, amikor szüksége volt egy biztonságos menedékre?

A gondolat valamilyen okból rémülettel töltötte el, amely túlment a haragon vagy a szánalmakon, amelyet általában egy bántalmazott nő iránt érzett. Elviselhetetlennek tartotta az elképzelést, hogy Alice-t – az elszánt, a határozott, az állhatatos Alice-t – egy férfi megalázhatta.

A lány most feléje fordult. Az arcán ismét feltündökölt a ragyogó mosoly, mézszőke haja puha hullámokban terült szét a vállán. Liam nem egy áldozatot látott maga előtt, hanem egy erős, gyakorlatias nőt – olyasvalakit, akivel tárgyalnia kell, ha valóra akarja váltani a Thornwooddal kapcsolatos terveit.

5. FEJEZET

Alice megkönnyebbülten állapította meg, hogy a reggel kifolyt vizet feltörölték, és a nagyterem olyan lenyűgöző, mint mindig. A karácsonyfa és a lépcsőkorláton a girlandok ünnepélyes hangulatot teremtettek.

– Kezdjük a könyvtárral? – kérdezte.

Remélhetőleg valaki elpakolta a gombolyagokat és kötőtűket, mert időközben megkezdődött a következő tanfolyam.

Az összetolt asztaloknál most egy csoport ült, és állásinterjúra készítették fel őket. Alice és Liam megállt az ajtóban, mert nem akartak zavarni. Hallgatták a nők kérdéseit.

– De mit válaszoljak, ha megkérdezik, miért nem dolgoztam éveken át? – akarta tudni az egyik résztvevő.

Melanie, a tanácsadó, akit Alice rábeszélte, hogy tartsa meg ingyen a tanfolyamot, az asztalra támaszkodott.

– A legjobb az őszinteség. Mesélje el nekik, mit csinált, amikor nem keresett pénzt!

– Hogy pelenkáztam, mostam és takarítottam? – nevetett a nő. – Miért érdekelné őket?

– Mert amit naponta csinál, az alakítja magát.

Alice összeresztette Liam hangjára. A teremben mindenki a férfi felé fordult. Érthető okokból a férfiak ritka vendégek voltak Thornwoodban. Egy-két nő ijedten nézett. Mások elismerően. Alice inkább nem találgatta, hogy ez Liam megjelenésének vagy a szavainak szolt.

Liam közelebb lépett az asztalhoz, a kezét az egyik szék támlájára tette.

– Minden cég tudja, hogy a lehetséges dolgozóiknál nem a munkatapasztalat a legfontosabb.

– Akkor miért erről kérdeznak? – firtatta Jess, egy fiatalabb nő.

– Nos, természetesen hasznos a munkatapasztalat – ismerte el Liam. – De ami a munkaadóknak tényleg számít, az a tanulási hajlandóság. A jelentkezőnek bizonyítania kell az elkötelezettségét és az elszántságát. Ha sikerül meggyőznie a munkaadót, hogy képes csapatban jól dolgozni, tanulni és kihozni magából a legtöbbet, ostobaság lenne nem alkalmazni az illetőt.

– Úgy véli, hogy többet ér a helyes hozzáállás? – kérdezte Jess a homlokát ráncolva. – Nem annyira a szakképzettség?

– Az esetek kilencven százalékában igen. – Liam vállat vont. – Persze vannak munkák, amelyek különleges tudást igényelnek, de nem olyan sok, mint gondolják. Sok cég hajlandó továbbképezni a munkavállalóit, ha elég meggyőzőnek látják a hozzáállását.

– Hm.

Jess reménykedve elmosolyodott, az arcáról eltűnt az aggodalom. Alice nem emlékezett rá, mikor látta a fiatal nőt ennyire megkönnyebbültnek.

Hálás volt Liamnek, amiért a sok mindenben keresztülment Jess bátorította.

Melanie is megköszönte a hozzászólást. Alice megkérdezte a férfit, folytassák-e a kastély megtekintését. Liam bólintott.

– Remélem, nem léptem át a határokat – mondta, amikor már a folyosón jártak.

Alice fanyar félmosolyra húzta a száját.

– Itt minden a magáé. Nemigen tud átlépni határokat.

– Ha így fogalmaz... – Liam megrázta a fejét. – Azt hiszem, hogy ennek az egésznek még ülednie kell nálam. Sosem számítottam rá, hogy egy nap megöröklöm Thornwoodot. Az, hogy most minden az enyém... Még szoknom kell a gondolatot.

– Rose sosem beszélt magával a végrendeletéről? – kérdezte Alice meglepetten.

– Tizenöt évvel ezelőtt láttam őt utoljára, és Thornwood kapuját huszonöt éve nem léptem át. És amikor találkoztunk... mondjuk úgy, hogy más dolgokat kellett tisztáznunk.

Milyen dolgokat? Alice égett a kíváncsiságtól, de elég volt egyetlen pillantást vetnie Liam

arcára, hogy megértse, nem ez a megfelelő időpont. Talán majd később, ha jobban megismeri a kastély új urát.

Rendkívül különös, hogy a férfi nem tudta, miszerint meg fogja örökölni Thornwoodot. Rose az utolsó éveiben mindent rendezni akart – ez volt az egyik oka, hogy alkalmazta Alice-t. Akkor Liamnek miért nem mesélt a terveiről?

– Maga volt az egyetlen élő rokona. Tudnia kellett volna, hogy magára hagyja Thornwoodot – mondta Alice, de rögtön rájött, hogy túl messzire ment.

– Soha semmit nem adott nekem, noha jogom lett volna rá. – Liam hangja keserűen csengett. – Honnan is sejtettem volna, hogy éppen Thornwooddal kezdi?

Miközben Liam szavain töprengett, Alice megbotlott. A férfi elkapta a karját, és megakadályozta, hogy elessen.

– Bocsánat! – zihálta a lány, és igyekezett nem tudomást venni a testében szétáradó forróságról.

Nem, nem fogja hagyni, hogy vonzalom ébredjen benne ez iránt a férfi iránt. Mert az csak fájdalommal és csalódással jár.

– Egyenetlen a padló – jegyezte meg Liam, és lenézett a kőlapokra. – Meg kell javíttatnom, mielőtt... – Elakadt.

– Mielőtt? – kérdezte Alice kíváncsian.

– Mielőtt valaki komolyan megsérül – felelte Liam.

Elengedte a lány karját, és továbbment.

Alice némán követte. Megdörzsölte a karján azt a helyet, ahol a férfi megszorította. Épp elég tapasztalata volt hazug férfiakkal, és pontosan tudta, hogy Liam Jenkins titkol valamit.

– És most hová? – kérdezte Liam sietve, hogy témát váltson.

– Hm... talán a konyhákba?

– Jól hangzik.

Liam továbbindult. Fogalma sem volt, merre lehetnek a konyhák, de az ínycsiklandó illatok elárulták, hogy az irány helyes. És ha mozgásban vannak, talán elterelődik Alice figyelme az iménti elszólásáról.

Előbb vagy utóbb persze beszélnie kell neki a terveiről, de az időpontot ő fogja meghatározni. Nem akarta, hogy Alice túl korán elterjessze a hírt a faluban.

A lány utolérte.

– Erre!

Balra fordult egy másik folyosóra. El kell ismernie, Alice nem úgy néz ki, mintha pletykás lenne. Inkább olyan nőnek tűnik, aki ugyanúgy megőrzi mások titkait, mint a sajátját. És a rövid ismeretség ellenére Liam biztos volt benne, hogy ennek a lánynak sok titka van. Akárcsak neki. S mivel neki esze ágában sincs beavatni Alice-t a titkaiba, ő sem várhatja el ezt a lánytól.

Egyébként is, ha a dolgok jól mennek, Alice nem marad elég soká a kastélyban ahhoz, hogy őt érdekelni kezdjék a titkai.

– Itt vagyunk.

Alice egy bolthajtáshoz érve megállt, és a hatalmas faajtón kopogtatóként szolgáló vasgyűrű után nyúlt. Az ajtó kinyílt, és Liam orrát megcsapta a pompás illatok kavalkádja, amit már a folyosón is érzett. Ezenkívül jóleső meleg volt, amely a kastély egyéb helyiségeiből nagyon hiányzott. A sült hús és hagyma illatára megkordult a gyomra.

Alice mellett bepillantva legnagyobb meglepetésére csillogó, modern konyhát látott a rusztikus, régimódi konyha helyett, amire számított. A helyiség tágas volt, és jól felszerelt. A tűzhelynél egy idősebb, kötényes asszony állt.

– Liam, ő Maud – mutatta be Alice. – Húsz éven át volt Rose szakácsa és házvezetőnője. Szerencsére itt maradt nálunk, hogy továbbra is segítsen. Maud, az úr Thornwood új tulajdonosa, Liam Jenkins.

Maud beletörölte a kezét a kötényébe, mielőtt üdvözölte volna a férfit.

– Örülök, hogy megismertem – mondta, aztán ismét a tűzhelyen álló fazék felé fordult.

– Lenyűgöző ez a konyha – jegyezte meg Liam elismerően.

– Praktikus – felelte Maud anélkül, hogy ránézett volna. – De őszintén szólva a régi konyhát jobban szeretem.

– A régi konyhát? – kérdezte csodálkozva Liam. – Tudom, hogy óriási a kastély, de hány konyhája van? Ez itt alkalmasnak látszik egy kisebb hadsereg ellátására is.

Alice csilingelően felnevetett – jóllehet egy kicsit talán idegesen.

– A régi konyha tényleg nagyon régi. Történelmi légkör lengi be. A rendezvényeken szoktuk bemutatni, hogy a gyerekek lássák, annak idején miként készítették az ételeket és italokat. De ez a konyha itt sokkal praktikusabb, ha sok emberre kell főzni.

– A régi konyha nem alkalmas azoknak a csicsás szendvicseknek az elkészítésére, amelyeket Alice szokott kínálni az adománygyűjtő esteken – mormolta Maud, és letett két tányért sült hússal és krumplival megpakolva a konyhai pultra. – Napokat fogok eltölteni azzal, hogy sonkás-spárgás tekerceket készítsék jövő csütörtökre.

Liam látta, hogy Alice összerezzen mellette.

– Jövő csütörtökre? – kérdezte a lánytól.

– Ööö... akartam is beszélni róla. Jövő hétre egy adománygyűjtő rendezvényt terveztünk. Már hónapok óta készülünk rá. Jóval azelőtt fogtunk neki a szervezésének, hogy tudtuk volna, Rose már nem lesz jelen vendéglátóként. Már van néhány nagyvonalú felajánlásunk. Kár lenne, ha most le kéne mondanunk...

A néma kérdés ott vibrált a levegőben. Meg lehet rendezni ezt az estét, ha már Liam a tulajdonos?

A férfi elgondolkozott rajta. Mi haszna lenne? Itt amúgy is minden alapvetően meg fog változni. Tehát nyomban kezdhethetné is ezzel. Másrészt rossz fényt vetne rá, ha az lenne az első intézkedése, hogy lemond egy bajba jutott nők és gyerekek számára rendezett adománygyűjtő estét.

– Semmi kifogásom a rendezvény ellen – közölte végül.

Alice boldogan csapta össze a kezét.

– Fantasztikus! Csodás vendéglátó lesz! Van magánál szmoking?

Egy pillanat! Hogyan? Liamnek kezdett derengeni, hogy sokkal többre vállalkozott, mint sejtette – és hogy sokkal nehezebb lesz kitennie Alice Walterst a kastélyból, mint remélte.

6. FEJEZET

– Azt hiszem, az asztalt ismét a másik oldalra kellene vinni – mondta Alice. A nők, akiket összetrombitált, hogy segítsenek az adománygyűjtő est előkészítésében, idegesen néztek rá. – Ígérem, hogy ez az utolsó alkalom.

Alice megdörzsölte a homlokát, mintha ezzel elűzhetné a jelentkező fejfájást. Az utóbbi napokban minden energiáját és idejét az előkészületekbe ölte. Az sem könnyítette meg a dolgokat, hogy Liam rendszeresen felbukkant, hogy lássa, mivel foglalkozik éppen.

Thornwood új ura már majdnem egy hete itt tartózkodott. És gondoskodott róla, hogy senki se feledkezzen meg a jelenlétéről. Amikor rábólintott a rendezvényre, Alice egy kicsit optimistábban látta a kastély jövőjét.

Most már nem.

A múlt héten Liam újra és újra megjelent a különböző tanfolyamokon, hogy meghallgassa őket, aztán az étkezőben együtt ebédelt a nőkkal meg a gyerekekkel. Felment a tetőre, és ellenőrizte a lyukakat. Alice megfigyelte, amint a kastély tervrajzait nézi, és megjegyzéseket ír hozzá. És megszemlélte a környéket. Az idő többi részét az irodájában töltötte, amelyet a könyvtár és a konyhák közötti helyiségben rendezett be. Telefonált, számításokat végzett, és önmagával beszélgetett, miközben fel-alá járkált a szobában. A délutánt is a kastélyban töltő gyerekek számára izgalmas játék lett, hogy Alice-nek beszámoltak mindenről. Jóllehet Alice-nek sejtelve sem volt, mit kezdjen ezekkel az információkkal.

Valahányszor megkérdezte Liamöt, hogy segíthet-e neki, a férfi mosolyogva leintette.

– Nem, nem. Minden rendben. Csak próbálok ráérezni a kastély légkörére.

Mindez idegesítette Alice-t.

De belevetette magát az adománygyűjtő est előkészületeibe, így legalább kevesebbet gondolt rá, milyen tervei lehetnek Liamnek Thornwooddal. Ha ez lesz az utolsó rendezvény a kastélyban, legalább sikerüljön jól.

Liam kényelmetlenül érezte magát a szmokingjában. Természetesen tudta, hogy az elegáns megjelenés és a kapcsolatok ápolása az üzlethez tartozik, de eddig általában házakról volt szó, amelyeket tervezni vagy szanálni kellett. És nem egy ódon kastélyról, amely az övé, csak éppen nem érzi úgy.

Az elmúlt hetet azzal töltötte, hogy megismerkedett Thornwooddal. Felfedezte az épületet és a környéket, építési terveket bogarászott, ügyvédekkel meg vállalkozókkal beszélt, és figyelte a kastély napirendjét. És végül hosszú napok fejtörése után azt hitte, megoldást talált az Alice-problémára, ahogy magában nevezte.

Nem teheti ki csak úgy egyszerűen a segítségre szoruló nőket és gyerekeket az ajtó elé. De itt sem maradhatnak. Most már csak meg kell győznie Alice-t az elgondolásáról.

Mióta Thornwoodba érkezett, mindig feszültnek látta a lányt. Először azt hitte, az ő megjelenése az oka, de időközben arra a következtetésre jutott, hogy ez az örökös éberség része Alice természetének. Talán egy-két pohár pezsgő – és természetesen egy nagyvonalú adomány – segíthet, hogy felengedjen. Leemelt két poharat egy arra elhaladó pincér tálcájáról, és körülnézett a bálteremben.

Be kellett ismernie, hogy Alice nagyszerű munkát végzett. A gyertyák fénye versenyt csillogott a jelen lévő hölgyek ékszereivel. A vonósnégyes klasszikus darabokat játszott, mindenhol nevetgélés és a poharak csilingelése hallatszott. Maud fantasztikus szendvicsei osztatlan sikert arattak az illusztris vendégek körében. Liam azonban valami kiadósabb fogásra vágyott.

A gyomra megkordult, és ő újra körülnézett Alice-t keresve. Korábban látta, hogy a lány aranyszínű, ujjatlan ruhát viselt, amely kihangsúlyozta karcsú alakját, és a csípőjénél lágy

hullámokban omlott alá. Alig tudta levenni róla a tekintetét, mert eddig csak farmerban és bő pulóverekben látta. Tulajdonképpen érthetetlen, hogy most miért nem veszi észre ebben a feltűnő öltözékben. Vajon hol bujkálhat Alice?

Végül felfedezte egy pár mellett, akik korábban az est folyamán végtelen hosszan meséltek neki a helybeli szennyvízrendszerről. Alice ma már eleget dolgozott. A legkevesebb, amit megtehet érte, hogy kiment a helyzetből. Aztán keresnek valami ennivalót. És beszélnek.

Alice nem volt biztos benne, hogy hálás legyen-e Liamnek, amiért megszabadította az unalmas Haywoodéktól, vagy bosszankodjon, amiért távol tartja az adománygyűjtő esttől, amelyre hónapok óta készült.

– Nem maradhatok soká távol – mondta, miközben követte Liamöt a hosszú folyosón egyre távolodva a bálteremtől. – Foglalkoznom kell a vendégeimmel.

– Majd Heather megteszi – felelte Liam anélkül, hogy hátrafordult volna. – Az imént beszéltem veled.

– Tényleg? – Alice már éppen meg akarta kérdezni, honnan vette hozzá a jogot, amikor eszébe jutott, hogy a kastély Liamé, és a nyelvébe harapott. – És mi az, ami most fontosabb, mint az adománygyűjtő est?

Liam a válla fölött a lányra mosolygott.

– Hogy valami rendes ételt találjunk.

Alice nem bánta, mivel az ő gyomra is korgott, és egész este csak két szendvicset evett.

– Egyébként meg van valami, amiről beszélnem kell magával – tette hozzá Liam, és a lány étvágya rögtön elment.

Mivel Maud és a csapata az új konyhában dolgozott, ők a régibe mentek. Volt ott egy kis hűtő, amely nem illett a többi, ódivatú bútordarabhoz, és ahol Maud a közös étkezésekről megmaradt fogásokat őrizte. Alice kinyitotta a hűtő ajtaját, és kivette a sült húsos tálat, miközben Liam megterített. Végül leültek egymással szemben a hosszú konyhaasztalnál. Alice olyan erővel szorította az evőeszközét, hogy egészen kifehéredtek az ujjpercei.

– Nincs rá oka, hogy feszült legyen – jegyezte meg Liam.

– Nincs? Talán nem a Thornwooddal kapcsolatos terveiről akar beszélni velem?

Liam elmosolyodott.

– Egyen! Utána is sort keríthetünk rá. Nem szívesen tárgyalok üres gyomorral.

Tárgyal. Liamnek ebben biztosan sokkal több tapasztalata van, mint neki. De ő harcolni fog.

Alice sosem szerette a konfliktusokat, ezt a tulajdonságát valószínűleg az anyjától örökölte.

A házassága idején ez a konfliktuskerülés lassan önfeladássá vált. Egyre többet engedett, míg végül alig maradt valami a személyiségéből. Letagadta a véleményét, csak hogy elkerüljék az örökös veszekedést. Elfojtotta a gondolatait, a meggyőződését. És nem védekezett.

Egészen addig a napig, míg egy veszekedés el nem fajult, és nem csak dühös szavakban meg bevágott ajtóknak csúcsosodott ki.

Amikor a kórházban magához tért, és egész addigi élete romokban hevert, megfogadta, hogy soha többé nem fogja a béke kedvéért feladni a véleményét, vagy befogni a száját. Soha többé!

Ha Liam tárgyalni akar, fel kell készülnie a legkeményebb ellenfélre, akivel valaha találkozott. Mert ő, Alice olyasmért harcol, ami fontos neki – a kastélyban menedékre talált nőkért. A kastély Liamé, de a védenecsei számára ez biztos kikötőt jelent.

Számára pedig mindennél többet.

Miután végzett az evéssel, eltolta maga elől a tányért, a combjára tette a kezét, és figyelte Liamöt, aki jóízűen falatozott. Annyira lefoglalta az evés, hogy Alice nyugodtan szemügyre vehette. Be kellett ismernie, hogy jobban néz ki, mint várta. A weboldalán lévő fénykép félárnyékban mutatta – profi fekete-fehér fotó volt, fekete nyakkendővel és komoly arccal. A férfi kisugárzása egész más volt a kastélyban, ahol könnyednek és gondtalannak tűnt.

Alice a homlokát ráncolta, amikor rájött, hogy Liam esetében aligha lehet gondtalanságról beszélni.